

[Bertel Dahlgaard.]

han alligevel efterhånden en øget leje i kraft af, at han måtte overtage så stor en del af vedligeholdelsen. Derfor ønsker den almindelige lejer, at han, når en lejeforhøjelse kommer, så kan være sikker på, at man igen vender tilbage til den gamle tid, hvor vedligeholdelsespligten blev opfyldt. Og jeg tror, at noget af det, vi allesammen skulle enes om at tilvejebringe, er at lejeforhøjelse og tilbagevenden til ejerens vedligeholdelsespligt følges ad; det kan man være overbevist om er det bedste såvel for ejer og lejer som for samfundet; men det er netop det, forslaget, således som det er opbygget, ikke fører med sig. I forslaget begynder man med lejeforhøjelse, men man må erkende, at sådan som forslaget er bygget op, vil lejerens vedligeholdelsespligt stadig tildels være bevaret. Ja, nu har jeg sagt min mening!

Må jeg til det ærede medlem hr. Aksel Møller sige, at det er jo, hvad man gang på gang oplever, nemlig at utak er verdens løn. Tænk på, hvordan jeg hjalp det ærede medlem som minister, da han kom med det, jeg vil ikke sige umulige forslag. . . . (*Aksel Møller*: Det var stillet af den nuværende højtærede boligminister!) . . . , men altså de forslag, som det ærede medlem holdt fast ved i huslejudvalget, og som det ærede medlem var ganske klar over ikke havde nogen mulighed for at blive gennemført, og tænk på, hvordan jeg sled i det for at hjælpe det ærede medlem i den pågældende tid; og så får man alligevel at vide i dag, at man har sat sit ulyksalige fingeraftryk på det vidunderlige lovforslag, som det ærede medlem til syvende og sidst fik ud af det. Jeg vil gerne sige en ting til det ærede medlem, og det er, at det jo var meningen, ikke sandt, med gennemførelsen af dette lovforslag af 1951, at nu skulle man på grundlag af dette gøre sine erfaringer og tillige derigennem give tid til at forberede den gennemgribende huslejelovgivning, som vi alle dengang vidste var nødvendig, og denne hensigt blev endnu mere begrundet, efterhånden som tiden gik. Her er et punkt, hvor jeg i og for sig kan give det ærede medlem ret, og det er, at tiden løb fra os, dengang vi drøftede lovforslaget for dets gennemførelse i 1951. På det tidspunkt var vi midt inde i hele den store prisomvæltning,

som fandt sted. Hvis man helt havde kunnet overskue dette, var man vel også gået noget videre med loven af 1951, også med hensyn til de procenter, der blev lagt på; det vil jeg slet ikke afvise muligheden af. Men netop når tiden løb fra os, var det jo en opfordring til det ærede medlem om som minister at forberede og komme her til folketinget med et gennemgribende huslejerforslag så hurtigt som overhovedet muligt.

Jeg vil gerne lige føje en ting til. Jeg vil så nødig sige noget, som på nogen måde kan opfattes som en insinuation, men sådan en lille diskret antydning må jeg vel nok komme med: når det ærede medlem hr. Aksel Møller skal være helt ærlig, mon så ikke dette, at forslaget ikke kom, skyldtes, at der var et par valg i sommeren 1953? Det tror jeg. Det ærede medlem ønskede ikke at få halen i klemme, inden disse valg kom; det er jo sandheden, vi kan lige så godt sige det, som det er. Nå, valget befriede jo det ærede medlem for også efter valget at få halen i klemme på dette område, men så må det ærede medlem også være lidt rimelig, og vi må allesammen hjælpe den højtærede indenrigs- og boligminister til at få noget godt ud af de her foreliggende forslag. Situationen tegner måske ikke altfor godt i øjeblikket, men lad os nu se tiden an.

Alvilda Larsen: Den højtærede minister spurgte mig: Er det rimeligt, at to mennesker, to arbejdere, der har den samme løn, skal give vidt forskellige beløb i husleje? Jeg kan naturligvis nemt svare med et nej. Det er måske ikke rimeligt, men jeg mener dog, det er misforstået solidaritet at forlange, at den ene, der bor i en gammel lejlighed, som måske allerede har betalt lejeforhøjelse nogle gange og skal vente på vedligeholdelsen til 1959, selvom han skal betale den forhøjede leje allerede i 1956, desforuden skal række hånd for at hjælpe den anden arbejder, der må betale lejen i nybyggeriet. Det kan ikke være rigtigt, at den ene arbejder skal betale noget til den anden på grund af forhold, hvis opståen han ingen andel eller skyld har i, men som simpelthen skyldes de unladelser, regeringen og folketinget har gjort sig skyldige i gennem flere år ved ikke i tide at skride ind og sikre, at der ikke skete denne udvikling på nybyggeriets område.